

Barbora Majchráková

Zámeček

Argo

Barbora Majchráková
ZÁMEČEK

Grafickou úpravu a sazbu navrhla a zhotovila Daniela Danielová.

Obálku navrhla Helena Neubertová.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazyková redakce Jindřiška Mendozová.

Korektury Marie Černá a Mirka Jarotková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2022 jako svou 4904. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3801-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS s. r. o., Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383.

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

1. Kateřina

Koupila jsem zámek! Trochu spontánně, lehce nepromyšleně (*spíš značně nepromyšleně*), ale zato s obrovským nadšením a touhou tomu bývalému honosnému sídlu vrátit zašlou slávu. Protože vlastnit zámek byl odjakživa můj sen! Sen, který jsem si jednou toužila splnit. Někdy byl slabší, jindy silnější, ale byl tu stále – jitril mou představivost v dětství při čtení pohádkových knížek, byl vítaným rozptýlením při studiu na střední i vysoké škole... ale dožadoval se mé pozornosti i v méně vhodných dobách – třeba při soudním jednání, kdy jsem jako advokátka namísto přípravy brilantní závěrečné řeči řešila, jestli koupit zámek v severních Čechách, který byl tenkrát v nabídce jedné realitní kanceláře. Měl menší pozemky kolem, byl v moc pěkném stavu a...

... a ten soud jsem prohrála! Přesněji řečeno projela! Totálně ztratila! Včetně toho zámku, který koupil bohatý investor z Německa.

Co hůř! Soudní při jsem zpackala jako první za nekonečné generace mých veleúspěšných právnických předků a stala se tak jednoznačně (a zcela bez pochybností) naprosto totálně největší černou ovčí v historii advokátské profese naší rodiny!

A jako by snad nestačilo, že již můj praprapradědeček byl slavný právník, bylo to se mnou ještě mnohem horší! Místo večerního rodinného čtení nejnovějších rozsudků Nejvyššího soudu mě bavilo pečení zákusků. K velkému zděšení svých rodičů jsem navíc byla na jakékoliv učení paragrafů naprosto levá! A tak zatímco má rodina nadšením plesala nad posledním nálezením Ústavního soudu, já vymýšlela recepty na nové cukrovinky, nebo se v duchu procházela po majestátních zámeckých místnostech, seděla u honosného plápolajícího krbu, případně se jenom tak toulala upraveným, barokně stylizovaným parkem ruku v ruce s dokonalým sexy mužem oplývajícím smyslem pro humor, odpovědností, galantností a vůbec samými skvělými ideálními vlastnostmi! Protože najít a vzít si odpovědného, vtipného a galantního muže bylo mým dalším velkým snem (*ačkoliv možná trochu (milionkrát) utopičtějším než koupit zámek*).

Jak už to tak ale bývá, čas plynul a naděje na splnění snů se postupně rozplývaly v běžných denních starostech. Až takřka zanikly! Po třetím rozvodu (*ano, až tak daleko jsem to v honbě za ideálním šarmantním, dokonalým mužem dotáhla!*) mi zbyly už jenom ty sny! O tom, že jednou... v budoucnu... se něco stane! Třeba vyhraju v loterii! Vzdálená tetička, o které jsem nikdy neslyšela, ale ona mě po celý život sledovala, mi v dědictví odkáže rodové sídlo! Všimne si mě dokonalý muž, který bude umět sundávat prkýnko na záchodě a ke štěstí mu bude stačit má přítomnost.

Nebo se taky nestane nic a já budu dál čekat, že to NĚCO přijde samo... až mi bude sto let a na plnění všech snů bude pozdě!

Když jsem to vzala nad flaškou vína kolem a kolem, bylo jasné, že pokud nic neudělám, nic se také nestane! Naděje na seznámení s úžasným sexy dokonalým mužem byla s přibývajícím věkem stále méně reálná (*moje tři zpackaná manželství jsou dost výrazným důkazem toho, že pana ideálního já nepoznám, ani kdyby to měl napsané na čele!*) a vzdálená tetička, která by toužila mě obohatit svým majetkem, se zatím také neozvala.

A tak jsem se rozhodla vzít věci do svých rukou! *Nebo opravdu zasáhl osud, když jsem jednoho dne o půlnoci skončila před vývěsní cedulí realitní kanceláře?!*

Z ostatních inzerátů si nepamatuju nic! Jenom tu věžičku, bránu a vstupní halu. Ač v tu chvíli mírně (*dost*) podnapilá – třetí rozvod byl opravdu náročný, co se týče spotřeby alkoholu –, věděla jsem, že to je ONO! Místo, kde bych si přála bydlet a pracovat.

Díky tomu inzerátu jsem se vzdala všeho! Jistot, zázemí, peněz i střechy nad hlavou, a vyměnila je za smlouvu o prodeji nemovitosti a velký klíč od vstupní brány.

Rizika? Obrovská!

Nadšení? Nezměrné!

Stala se ze mě zámecká paní! Nebo spíše paní zříceninová, protože stavba, kterou jsem koupila, je naprosto nepodobná všem těm Chateau v jižní Francii, jejichž vlastnictví je u nás v posledních letech takovým hitem a které kromě bohaté minulosti disponují moderním vybavením, bazény a vířivkami, a tak nebývale zvyšují společenskou prestiž jejich majitelů – nebo si to ti majitelé přinejmenším myslí.

Můj zámeček žádnou prestiž nikomu nezvyšuje! Nemá ani bazén (*na plavání je ale možné využít značně zelený rybníček*

v kopřivových lánech uprostřed ostružiníkového houští), ani vířivku (zde bych opět mohla odkázat na rybníček, protože cosi v něm probublává poměrně výrazně) a už vůbec ne moderní vybavení (nejmodernější jsou na něm zásuvky z roku 1928). Štěstí ale, že ty zásuvky vůbec má, protože díky těmto skoro stoletým zázrakům se dá v některých místnostech rozsvítit! V jedné části zámku prý dokonce funguje i topení!

Když mi to pan makléř říkal, skoro to vypadalo, jako by v tom viděl největší přednost domu. *Dost mě tím „uklidnil“! Je přece skvělé, že nemovitost, kterou si kupujete mimo jiné k bydlení, má dokonce dvě místnosti, ve kterých se dá i zatopit!*

Přesto bych s žádným chateau v jižní Francii neměnila (nebo možná jenom na chvíli – *ten bazén bych si dala říct!*)! Zámeček Blata je můj a je nádherný! Pokud zrovna svítí sluníčko, vypadá jako romantická připomínka dob dávno minulých. Ptáčci zpívají a věž působí jako lehce zchátralejší kopie své šikmé „příbuzné“ v Pise. Prostě útulný malý polorozpadlý zámeček v jižních Čechách.

V jiném počasí je už ale pohled na zámek poněkud... horší! Třeba právě teď, kdy hustě prší a já se na své nové bydliště dívám skrze čelní sklo svého automobilu, má do pohádkového zámečku na světelné míle daleko!

Vypadá spíše jako přesně to místo, které by si každý režisér hororů vybral jako ideální prostředí pro ztvárnění útoku brutální zombie nebo apokalypsy! Nebo něčeho podobně šíleně hrozivého! Stromy se ohýbají pod nápořem větru, a i zámecká věž vypadá, že se kymácí ze strany na stranu, jako by přemýšlela, kam se má zřítit. Vstupní brána budí oprávněné obavy, že každou

chvíli spadne, chybějící okna připomínají bezedné černé díry a... něco před bránou se pohnulo! A deštěm ani větrem to způsobené nebylo!

Mimoděk se v autě zamknu (*jasně, tohle fakt před útokem krvežíznivých zombie „pomůže“!*), zatímco horečně vzpomínám na slova makléře o jakémsi zámeckém duchovi... nebo strašidlu, které tuhle zchátralou budovu obývá.

„To víte, zámek bez pořádný pověsti jako by ani nebyl!“ smál se tenkrát realiták bodře.

„Jasně!“ povinně jsem se zasmála i já a pouštěla jeho monolog o zámeckém duchovi jedním uchem dovnitř a druhým ven. Na strašidla nevěřím a tím pro mě tato informace přestala být důležitá.

Teď bych dala nevím co, abych věnovala jeho výkladu pozornost! Alespoň bych věděla, s čím mám teď tu čest.

Teď tu čest?! Neblbni! Je to jenom vítr!

Ale tam se něco divného hnulo! Fakticky!

Třeštím oči.

Je šero, takže těžko soudit, o co mohlo jít. Třeba jenom zbloudilá kočka, letící odpadek... nebo šílená mumie, která čeká, až z auta vystoupím, aby mě mohla sežrat!

Copak si nevzpomenu alespoň na něco o tom místním duchovi?! Třeba je přátelský!

No, tak o tom dost silně pochybuju! Takové štěstí totiž já mít určitě nebudu! Na mě uvnitř nečeká kamarádské strašidlo, ale šílená vraždící a létající nestvůra!

Sevřu kliku od dveří, rozhodnutá vystoupit, protože pokud dneska nechci přespát v autě, měla bych se sebrat a jít dovnitř!

V pět dorazí stěhováci s nábytkem, je třeba vyklidit místnosti, kde budu bydlet a...

Nejsem schopná ty zatracené dveře otevřít!

Jako by mě něco přikovalo na místě a varovalo, ať nevystupuju! Polije mě studený pot a je mi jasné, že pro mě za chvílku přijedou zřízenci nejbližšího ústavu pro duševně choré. A pak vyjde titulek v *Blesku*:

„Mladá majitelka zámku se z nedozírných dluhů zbláznila! Deset dnů seděla v autě!“ nebo „Horor u zámku Blata! Létá tam nebezpečný duch!“

Ale co když je tohle všechno opravdu varování?! Jako by mi všechno kolem říkalo, že sem nepatřím! Dokonce i náhlý náraz větru, který divoce zacloumá autem, působí, jako by se mě snažil před vystoupením varovat. Stejně jako všichni moji spolupracovníci – teď už bývalí, tři manželé – také bývalí, rodiče a většina mých kamarádů a známých.

Opravdu jsem takový blázen, když jsem se rozhodla tohle místo koupit?!

Můj otec by řekl, že určitě! A doprovodil by tuto informaci mnohmluvným komentářem, kterak mi chybějí životní zkušenosti.

Ano, přiznávám, nejsem zrovna ostřílený pardál, ačkoliv by mi na základě počtu absolvovaných manželství možná leckdo mohl hádat minimálně devadesát let. Podle data narození v občanském průkazu jsem však prozatím dosáhla jen něco málo přes třetinu tohoto věku. I když, zejména díky poslednímu rozvodu, jsem pár měsíců vypadala na minimálně pět set let.

Nikdy jsem nebyla zrovna topmodelka, a ani jako třicátnice

jsem opravdu nebyla zrovna na vrcholu svých fyzických sil! Váha pravidelně ukazovala číslo, které přesně odpovídalo počtu zkonsumovaných zákusků, vlasy si i přes veškeré mé pokusy je učesat žily svým vlastním životem, a nikdy jsem pořádně neodkryla kouzlo dokonalého make-upu. No... nutno dodat, že i kdybych ho odkryla, stejně by to vyšlo na stejno, protože „svěže, mladistvě a k nakousnutí“ nemůže nikdy vypadat ten, kdo si vezme notorického sukničkáře! A pak, protože se samozřejmě poučí ze svých chyb, si vezme opět notorického sukničkáře. Napotřetí jsem si dala samozřejmě pozor a vzala si – notorického sukničkáře, tentokrát se slabostí pro mé bankovní konto.

Mohla jsem se kvůli tomu všemu zhroutit – což jsem důkladně provedla.

Mohla jsem vypít litry vodky, piva a vína – v mém případě to byly hektolitry. Má játra teď s největší pravděpodobností připomínají skálu!

Mohla jsem si nadávat, jak jsem úplně pitomá.

Což samozřejmě není pravda!

Měla jsem přece smůlu, že jo?!

Také jsem mohla chodit cvičit, abych nějak vypustila ty negativní emoce, které se ve mně rozvodem nashromáždily, a nádavkem získat postavu topmodelky. Nebo... navštívit tu skvělou cukrárnu dole na rohu a sníst všechny zákusky, které se do mě vešly.

Nebo spíše sežrat!

Zvládla jsem jich dvacet pět! A pak tři dny strávila se záchvatem žlučníku v nemocnici.

A mohla jsem vše nechat tak, jak bylo, dál se vdávat a rozvádět, až bych jednou pokořila rekord Guinnessovy knihy rekordů v počtu absolvovaných manželství.

Nebo jsem s tím mohla něco dělat!

„Proč?“ snad poprvé v životě jsem viděla své rodiče panikařit. Ani třetí rozvod je tak nerozhodil jako má výpověď v práci, prodej bytu a nákup malého zámečku v nádherné krajině jižních Čech.

„Byl to můj sen – odjakživa!“

„Ale to přece tenhle naprosto nesmyslný nákup nevysvětluje!“ rozhorlí se otec.

„Z jakého důvodu jsi to udělala?!“ hlesne matka a vypadá při tom na zhroucení.

Možná proto, že jsem beznadějný a naprosto neponaučitelný romantik?

To by odůvodňovalo ten nezdravý počet manželství.

Nebo velký snílek?

Proto mám trochu větší problém odhadnout, kolik peněz je vhodné investovat v případě, že jimi člověk příliš nedisponuje?

„Copak si nemůžeš přát něco normálního? Nové kolo nebo dovolenou? Nikdo, kdo má hlavu v pořádku, by si nekoupil polorozpadlou chátrající ruinu!“

„Je to šance změnit svůj život. Věnovat se něčemu, co jsem celý život chtěla!“

„Vždyť jsi renomovaná advokátka! A teď celou svou kariéru zahodíš? Jenom tak?!“

„Na práva jsem šla hlavně kvůli vám, pamatujete?!“

„Nikdo nekupuje takovou barabiznu! Zvláště když nerozezná cihlu od překladu!“ zasyčí otec zlověstně, snad aby změnil téma.

Na tento argument nemám obranu. Takticky proto raději mlčím.

„Copak jsem tě za celý život nic nenaučil?“ pokračuje dál, jako by si mého zaváhání ani nevšiml.

„Co až ti dojdou peníze?“ zaúpí matka.

„Pozvala sis tam statika?“

„Zkontrolovala jsi stropy, střechu?“

Nerozhodili mě! Ani v nejmenším!

Nebo možná jenom trošičku!

„Je to jako osud!“ rychle raději měním téma a vytahuju další a další fotografie místa, kam se zanedlouho přestěhuju. Do majestátní budovy z 15. století, nazývané odnepaměti Blata, jsem se zamilovala na první pohled. „Romantická věžička, zdobené schodiště, majestátní krby, zachovalé stropy, příznivá cena,“ vypočítávám pyšně. „A co teprve to klenuté průčelí!“

Ve starých románech lidé v neštěstí často lomili rukama. Kdyby mamka byla znalá této literatury, byl v tuto chvíli příhodný okamžik si trochu „zalomit“. Vypadala, že něco takového by teď přesně potřebovala.

„Tohle místo...“ pokračuju dál.

„Není normální, aby někdo prodal... co všechno jsi prodala?!“ zařve otec, až nadskočím.

„Snad ne ledvinu?“ vykřikne mamka a v návalu paniky se tříkrát zhluboka nadechne, než dodá: „Víš, že obchod s orgány neschvaluju!“

„Jsem si toho vědoma!“ pronesu upjatě a důstojně smetu všechny fotografie na jednu hromadu.

„Tak co? Pašuješ drogy?“

„Kradeš?“

„Prodala jsem byt!“

„Ten netvoří ani setinu ceny tohohle všeho!“

„Vyplatili mě z kanceláře!“

Otec zalapá po dechu. „Snad ses nenechala vyškrtnout!“

„Ano, už nejsem v advokátní komoře! A mám úvěr!“ řeknu skoro trucovitě.

Úvěr – odnepaměti sprosté slovo v naší rodině. Zejména otec má vůči jakýmkoliv půjčkám či hypotékám silně vybudovanou averzi. Po mnoho let zastupoval klienty v insolvenčním řízení, čímž se ve svém názoru na neblahé důsledky půjčování jenom utvrdil.

„Úvěr?!“ zařve teď proto naprosto nepřičetně.

„Chceš se nechat zavřít? Pro dluhy?!“ kvílí matka.

„Zvládnou to!“

„Vždyť ta barabizna je před rozpadnutím!“

„Zámek potřebuje jenom drobné opravy!“

Opravdu?

Pokud si dobře pamatuju, vypadal, že nevydrží ani slabý větříček.

Což samozřejmě není informace, kterou bych aktuálně chtěla rodičům poskytnout!

Stejně jako tu, jak takřka nemožné bude opravy financovat. Nějak jsem při tom svém nadšení zapomněla na to, že většina bankovních úředníků určitě nebude považovat nákup zámku za skvělou investiční příležitost... zpětně mohu říct, že vlastně ani jeden!

2. Kateřina

„Přijedu pak za tebou na wellness!“ halasila Monika na mé rozlučkové párty s Prahou a vůbec dosavadním životem.

„Obě přijedeme!“ doplnila Markéta. „A na to si připijeme!“ vykřikly obě zároveň a vyklopily do sebe každá po jednom panáku.

„Asi bude chvílku trvat, než...“ hlesnu, než do sebe alkoholovou vzpruhu naliju také.

„Než všechno opravíš! To je nám jasné!“ doplní mě povzbudivě Monika. Teď je nadšený samo, ale ještě před měsícem seděla u mě doma a vytahovala jeden argument za druhým, proč bych kupní smlouvu podepisovat neměla. Všechny její připomínky byly naprosto logické a dávaly smysl. Já ale nic logického slyšet nechtěla! Protože nebylo nic, co by mé rozhodnutí mohlo zvíkat. Ani následná nechuť bankovních úředníků se nad mým projektem být jenom zamyslet!

Teď, když už má zámek v katastru nemovitostí dávno uvedeného nového vlastníka (*a je to krásný pocit, vidět tam svoje jméno!*) a chystám se zítra odjet, se ale obě patrně rozhodly mě povzbudit a všemožně podpořit, ačkoliv mi je jasné, že s mým rozhodnutím stále nesouhlasí a ani jedna jej nechápe. Markéta